

## כבוד הרבנים שליט"א

ברצוני לבקש את עזרתכם על האסון הנורא שפקד אותי, כאשר נגנבה מאיתנו בתנו האהובה, בת 16 בלבד, על ידי בני עוולה, שהסיתו והרעילו את נפשה נגד הוריה-מולידיה, ובמשך יותר מחצי שנה מסרבים להשיבה אלינו.

אגולל את השתלשלות הטרגדיה:

מאז ומתמיד היינו משפחה שקטה וצנועה, מעולם לא היינו במרכז ובכותרות. בנינו ובנותינו ה' ישמרם עדינים ושקטים וצנועי לכת. בביתנו לא דיברו בזלזול על שום קהילה ועל שום יהודי, ובודאי לא על יהודים גדולים ומנהיגים.

מנויים היינו על הקהילה הנכבדה של חסידות גור, ובד בבד ידענו שיש לכבד כל קהילה וקהילה, ורגיל הייתי לפרש מה שכתוב (תנדב"א זוטא פט"ז) "ותהי האמת נעדרת, מלמד שנעשית עדרים עדרים" וכו', שכל עדר, דהיינו כל קהילה, יש לה איזה נקודת אמת וייחודיות שמורגשת בד' אמותיה יותר מבקהילה אחרת.

ביום מן הימים חלו שינויים במצב קהילתנו, מה שהפך בהמשך למחלוקת גדולה. הדבר לא היה נוגע אלי ואל משפחתי, אילולי שכל אחד מהציבור הוכרח ליטול חלק וצד במחלוקת ולא שייך להישאר ניטרלי. אם פלוני מוכרז כ'מסומן', אזי גם אני בחיי האישיים מוכרח להתנתק ממנו. ואם לא אציית, אזי גם אני נפסל, וזה על ידי חרמות ומלחמות והסתה מתמשכת, כידוע בשער בת רבים.

הבנו נו"ב ואני שאין זה מקומנו להישאר שם, כי אסור על פי תורה לחנך בצורה הזו, והמתננו לשעת הכושר בה נוכל לעבור בלי לפגוע במשפחתנו.

לאשר ידענו כי בננו הבכור קשור למקום, והוא כבר היה בגיל קרוב לשידוכים, ובמצב הדברים שנוצר שם אי אפשר לשלוף בחור בגיל כזה ולומר לו קום ובוא איתנו, לכן סברנו שעדיף לחתנו ואחר כך לעבור.

לצערנו זו היתה טעות נוראה. כי כאשר התמהמהנו, גם בננו השני שהיה בן 17.5 [וסברתי כל הזמן שיעבור איתי], גדל בינתיים והתקשר אף הוא ביתר שאת למקום הזה, וככל שהמחלוקת גברה כך תפס יותר את הצד ההוא. ניסינו לשדלו ולהסביר לו את המניעים והצורך לעבור, ומשראינו כי אין טעם יותר, נתנו לו להמשיך בשלו, כפי שעשינו אצל הבכור.

אבל להישאר שם בעצמנו, אני ונו"ב ושאר ילדינו, כבר לא היה בא בחשבון [על אף שהבנו שנשלם מחיר חברתי ואולי גם מחיר משפחתי כבד, ולאחר המעבר

העניינים יהיו מורכבים, אם בשידוכים ואם בהתנהגות יומיומית, כידוע לכל מי שמודע לנעשה בקהילת גור].

באותו זמן ההמתנה השתדלתי מאד לא להיות בסביבה בה אהיה משועבד לתכתיבים הדרקוניים של ההחרמות, והתפללתי במקומות ניטרליים בלבד - לעלוב, ברסלב, תולדות א"י. ובכל אותו הזמן לא שיערנו נו"ב ואני מה שמעוללים לנפש בתנו בסתר, כדרכם של רשעים שבמחשך מעשיהם.

**שיפי שלנו היתה אז בת 16, ועליה לא היו לנו שום ספיקות שהיא תבוא איתנו.** היא שידרה במשך כל אותו הזמן הבנה לכל מה שדיברנו איתה בעניין, ובתקופה מסוימת אפילו כונתה בסמינר 'שמאלנית' [כינוי גנאי מטופש שנתנו למי שמסתופף בצילו של הראש ישיבה הגר"ש אלתר שליט"א או אפילו כל מי שנראה שאינו 100% בתלם ורועה בשדות אחרים]. שלא כרבות מחברותיה, היא גם לא החרימה אף אחת מהבנות שהיו נקראות 'מסומנות' [כינוי למי שחושבים עליו שלא מסכים בליבו לחרמות].

בתקופת הקורונה אף שמענו ממנה משפט בסגנון "כמה טוב להישאר בבית, בשביל מה צריך את הסמינר על כל ההתחשבנויות שיש בו..." וכאמור היא לא היתה קשורה במרכז החברה והעניינים, ואף הרגישה על בשרה את הרדיפות מצד כמה חברות בסמינר.

בקץ תשפ"א [כך התברר לנו למפרע], נודע לגורמים בסמינר שאנו רציניים בכוונתנו לעזוב את גור. מיד כששמעו זאת, החלו ללחוץ על שיפי שלנו במכבש לחצים ומסע שכנועים והסתה נגדנו, להסביר לה שאנחנו "כופרים בצדיק הדור" ו"כמו משומדים" ואנחנו מסוכנים לה, ואם אכן נעשה זאת היא חייבת למסור את נפשה וגורלה ולעזוב את הבית.

**זו מערכת שלמה, משומנת בכוח אדם ובכסף רב. בראשה עומד יהודי בשם הרב אברהם בנימין זילברברג, יו"ר הוועדה העליונה של גור למאבק ברבינו הגר"ש שליט"א ובתלמידיו. עושי דברה של הוועדה נמצאים בכל מוסד חינוכי של גור. ומי שלא משתף פעולה, מסתכן במשרתו.**

במקרה של שיפי, את המהלך הזה הובילה המחנכת שלה, אישה שבידיה הפקדנו את בתנו לחנכה במצוות וביראת שמים, ובגדה באמונו בצורה הנוראה ביותר. היא שוחחה איתה שעות על גבי שעות, ואף הביאה במיוחד כמה נשים כבודות נוספות כדי לשטוף את מוחה של ילדתנו נגדנו.

**ושיפי שלנו הפנימה הכל בתוך תוכה ולא גילתה את אשר בליבה. הכל היה ללא ידיעתנו, שכן הזהירו אותה לא להראות מאומה להורים, לימדו אותה**

לשקר ולרמות ולהעמיד פנים. וכך לתומנו חשבנו שהיא איתנו במאה אחוז.  
לא שיערנו כמה ליבה הורחק מאיתנו.

[דוגמא אחת שנוכחנו בדיעבד לראות בה את דרכי השקר שלימדו אותה: ישנו קו של הרצאות הנקרא בלשונם 'קו החסידות', בו מעבירים הרצאות לנשים ושם הסיתו את דעתם ורגשותיהם של נשות גור לשנוא ולזלזל בצורה הבוטה והגסה ביותר ששייך (כל אחד מהקוראים את מכתבי זה יוכל בעצמו להקשיב ולהירתע מה מסוגלים לעולל לאלפי תמימים). ואני הוריתי לבני ביתי לא להקשיב לקו הזה. כששאלתי כמה פעמים האם היא מקשיבה לקו הזה, התשובה היתה "לא!". הייתי רגוע וחשבתי שאכן מקיימים את דבריי, עד שכשקרה מה שקרה ורצינו לברר עם מי היה לה קשר במשך כל התקופה הזאת, תוך כדי עיון במספרי הטלפון הופתענו מאוד כשנוכחנו כי היו שעות רבות של האזנה לקו הזה. חשוב לציין כי בתנו היא תמימה ועדינה ויראת שמים ומעולם לא תפסנו אותה בשקרים עד למקרה זה, שבו לימדו אותה לאחוז בשקר.]

לאחר מעשה שואלים אותי אנשים שונים, למה לא עקבתם יותר טוב, למה לא הקלטתם את השיחות? ואני שואל אותם בחזרה: האם הקלטת פעם את אחד מילדיך או את הוריך ח"ו? האם עלה ברעיוןך דבר כזה בכלל? והם משיבים שבמצב שלי זה אחרת. נכון! אבל לא עלה בדעתי שאני במצב כזה ונפש בתי נגנבה ממני. חשבתי שבוודאי עוד קצת שכנוע, עוד קצת דיבור על הלב, והעניין מסודר. בחלום השחור ביותר לא העליתי בדעתי סיפור כזה.

כשהודענו לה שעומדים אנו לעבור ועליה להיפרד מהסמינר. היינו עם היד על הדופק וחששנו מאוד כיצד היא תקבל זאת, האם תתנגד? איזה חלק יהיה לה קשה? וכמו כל הורים שדואגים וחושבים על כל ילד בנפרד שיהיה לו קל וטוב.

לשמחתנו [הזמנית, שהתבדתה לאחר מכן] היא הגיבה בקלילות. שמחנו מאד כי חשבנו שכנראה במשך כל התקופה היא הפנימה והתבשלה עם זה עד שהחליטה בדעתה שטוב גם לה לעבור.

הלכנו לישון בשמחה ובהקלה, עד שלמחרת היא באה ואומרת בזה הלשון: "אני לא עוברת סמינר! אתם יכולים לשכוח מזה!"

היינו המומים, מהיכן החוזק הזה? מה השתנה מאתמול? מדוע אתמול התגובה היתה חלקה כל כך והיום תוקפנית כל כך?

הבנו שישנם 'נשמות טובות' שעומדות מאחוריה ומשכנעות אותה כנגד. אבל לא ידענו מי. אחרי מעקב גילינו כמה וכמה שעומדים ו'עוזרים' בלי לחשוב איזה נזק הם ממיטים על הילדה, והכל באיצטלא של צדקות וחסידות ורחמנות עליה. כאן אנו מעדיפים לנצור לשוננו ולא לפרט את שמותיהם של אותם 'צדיקים' גונבי הנפשות, רק נאמר שאלה אנשים [ונשים] שנקראים 'מחנכים' ומחזיקים בתפקידים רשמיים בסמינר ובמוסדות חינוך אחרים של גור.

**כל זאת באתנו ועדיין לא העלנו בדעתנו את גודל הנזק והשבר שגרמו אותם אנשים לנפש בתנו העדינה.**

ומכיון שכך, אמרנו, ננסה לנתק את הילדה מאותן 'חברות' רעות. בשלב זה סמכנו על אמינותה, ומכיון שהבטיחה שהיא לא מדברת עם כמה מהדמויות שבהן חשדנו, נתנו לה להתקשר מתי שרצתה וכו'. אבל בסתר היא עברה על דברינו, עד שהוצרכנו לעקוב אחר השיחות וכו', וכמובן שהיא הרגישה מזה לחץ והאווירה נהיתה עכורה, אבל חשבנו שיום-יומיים יעברו והיא תירגע והכל יהיה מאחורינו.

ביום בהיר אחד, שיפי נעלמה מהבית.

**כשהבנו שהיא ברחתה, היינו היסטריים. ניסינו לאתר אותה דרך קרובי משפחה, והללו ידעו בזמן קצר מאד היכן היא ואמרו לה להתקשר הביתה.**

[לאחר כמה חודשים נודע לנו איך הם מצאו אותה כל כך מהר. היא ביקשה מכמה מהם למצוא אצלם מחסה, להתגונן כביכול מפני הוריה ה"כופרים בצדיק הדור", אולם הם לא הסכימו לשתף פעולה.]

לבסוף היא התקשרה אלינו מטלפון חסוי [שניתן לה כנראה על ידי אותם 'דורשי טובתה' שליוו אותה] ואמרה שיצאה להתאוויר ונסעה ל"ציון" [אוהל רבותינו האמרי אמת והפני מנחם זי"ע בירושלים]. לשאלתנו למה יצאת מהבית בלי הודעה, היא ענתה בשאלה: האם תסכימו שאלמד בסמינר גור? אמרנו, תחזרי הביתה ונדבר.

היא חזרה בערב, והקושי בבית נמשך והתעצם. יצאנו לנופש משפחתי כדי להירגע כולם יחד, וגם זה לא עזר. נו"ב נסעה איתה במיוחד לטייל על שפת הים בנתניה כדי לדבר על ליבה ולדובב אותה על הקושי שלה, אבל פיה היה חתום. ליבה היה חתום. מישהו נעל אותו במנעול כבד ושמר את המפתחות אצלו. ניסינו גם לחבר אותה לנערות כשרות ויראות שמים בנות גילה, שחיות ומאושרות בקהילת רבינו הגר"ש שליט"א, אבל היא סירבה בכל תוקף. היא היתה מוסתת ומורעלת לגמרי.

לאחר כמה ימים נקראנו למשטרת בית שמש לחקירה. מישהו אנונימי [בדיעבד התברר לנו שמו] התלונן שאנו מכים את בתנו ח"ו. המשטרה לקחה את העניין ברצינות וחקרה אותנו וגם את הבת. התברר להם כמובן [גם מפיה] שלא היו דברים מעולם, והכל עלילות שווא.

ועדיין, כמו שאתה הקורא במכתבי זה עכשיו, לא מעלה על סף דעתך שאי מי ממשפחתך יברח מהבית בלי לרצות לשוב אליו, אתה מרגיש את הקשר איתו חזק עד שלא ייתכן שיתנתק, כך גם אנחנו הרגשנו.

**ואז חרב עלינו עולמנו, ומאז חיינו אינם חיים.**

שנת הלימודים הסתיימה והחופשה החלה. ערב אחד, כשחשבנו שסערת רוחה נרגעה, שאלנו אותה מה היא חושבת לעשות לגבי הלימודים בסמינר בשנת הלימודים הבאה [רצינו להעבירה ל"סמינר הישן" בירושלים]. היא השיבה בקרירות שמחר תשיב לנו תשובה.

היה זה בליל חמישי, כ' באב תשפ"א.

למחרת היא נעלמה מהבית בפעם השנייה. בתיבת הדואר מצאנו פתק: "להורים היקרים יצאתי להתאווור, שיפי".

**מאז ועד היום, שיפי שלנו לא חזרה הביתה.**

**אפילו לא שלחה מסר.**

**אפילו לא התקשרה.**

**לא בערב ראש השנה.**

**לא בערב יום כיפור.**

**כלום.**

**תחילה גנבו מאיתנו את נפשה, ואז גם את גופה.**

ואנחנו קרועים ומרוסקים. איך יתכן שבתנו האהובה, עצם מעצמנו ובשר מבשרנו, שאותה גידלנו וטיפחנו בזיעת אפנו במשך 16 שנים תמימות, שאין סוף להשקעה שלנו בה, מגיל ינקות ועד גיל נערות – נלקחה מאיתנו על ידי בני עוולה.

**איננו מאשימים אותה בבריחה הזאת. היא הוסתה במשך זמן כה רב נגדנו, עד שכל הרגש הטבעי שלה כלפי הוריה מולידיה התחלף בשנאה, שנאת חנם על לא עוול בכפנו. הרעילו אותה, את שיפי שלנו, בבת עינינו.**

**כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה.**

את הבריחה עשתה בעצה אחת עם אותם גונבי נפשות, המעמידים פנים שהם חפצים בטובתה. היא הלכה להתגורר בערד, בביתה של אישה בשם תרצה מנלה, אשר גדולתה ופרסומה הן בכך שהיא פוערת פיה השכם והערב נגד מרן הגר"ש שליט"א ונגד כל עדתנו. יום ולילה היא מסיתה את נשות גור הכשרות באותו 'קו החסידות', בדברי הבל ושטנה איומים ונוראים. אל בית כזה הובאה ילדתנו הצעירה להתגורר.

כדי למשוך את ליבה עוד ו'להקל' עליה את הפרידה מהבית ומהמשפחה, החלו אותה גב', בשיתוף פעולה עם הגורמים הבכירים ביותר בגור (ואכמ"ל) להרעיף

עליה מתנות יקרות ותשומת לב מרובה. יצאו איתה למסעות קניות אל חנויות הבגדים היקרות ביותר בירושלים [חנויות שכאשר התגוררה בביתנו הפשוט לא העלתה על דעתה מעולם לדרוך בהן], ונתנו לה לקחת כל מה שתרכה וליבה יחשוק. בחגים ובשבתות מיוחדות היא מובאת לבית המדרש של גור, ושם בעזרת הנשים היא יושבת במקום של כבוד ליד הרבנית מגור.

היא גם קיבלה 'שיחות חיזוק' מאותה רבנית, כדי לחזקה שתעמוד בגבורה ב"ניסיון שבחר לה הקב"ה" ולא תינחם ותרצה לחזור אל משפחתה. בכמה הזדמנויות היא גם סעדה סעודות שבת וחג על שולחנה של הרבנית [בבית האדמו"ר] – 'זכות' שאף נערה בגור מעולם לא קיבלה מלבד בנות משפחת האדמו"ר.

הבית ההוא בערד הפך למקום עלייה לרגל. בנות כיתתה הובאו לשם כמה וכמה פעמים כדי לשמוח איתה ולחזק אותה בניסיון הגדול הזה, בראשות מורתן. מורות ומחנכות באו לשם כסדר, לתת לה מתנות ולהקשיח עוד את ליבה. היא גיבורה, היא אמיצה, היא כמו היהודים שמסרו נפשם לכבשן האש כדי לא לאבד את אמונתם, על אודות מעשה הקרבתה עוד ישיחו דורות של בנות ישראל.

ואנחנו יושבים בבית, שבורים לרסיסים, ואלינו מתגנבות רסיסי שמועות על גורלה של ילדתנו. פלונית ראתה אותה בחטף בחנות זו וזו, אלמונית שמעה מבת משפחה שהיא אמרה כך וכך, וכדו'. אין לנו מנוחה בימים ולא שינה בלילות. החלל בביתנו לא התמלא. בכל רגע אנו זוכרים אותה, ואז גם נזכרים היכן היא ועם מי היא מסתובבת ומה היא שומעת כל הזמן. לב של אבא ואמא מרגיש הכל.

בערב יום כיפור, אחרי יותר מחודש וחצי מאז שנגנבה מאיתנו, אזרנו אומץ לראשונה להתקשר אליה. מי יודע, אולי היא בכל זאת רוצה לבקש סליחה. וגם אם לא, אולי כשתשמע את קולה הנשבר של אמא יזוע משהו בליבה. אולי היא לא תוכל לעמוד בפני התחינה "שיפי, חזרי הביתה!"

התקשרנו לבית משפחת מנלה, בכמה טלפונים, ולא קיבלנו שם שום מענה. חשדו מן הסתם שננסה להתקשר ונערכו לכך מראש. ליום הקדוש נכנסנו בלב קרוע ומורתח יותר מאי פעם.

בערב סוכות הצלחנו להשיג את מספר הטלפון האישי שלה. חששנו שאם נתקשר מהמספר הרגיל היא לא תרים, אז התקשרנו ממספר אחר, שלא הכירה. היא הרימה את הטלפון. נז"ב בקושי הצליחה לדבר. בגרון נשנק היא אמרה לה: "שיפי, זאת אמא..."

והטלפון נותק בו ברגע.

**ים שלם היה יכול להתמלא מדמעותינו.**

בינתיים המשיכו בני העוולה במעשיהם כדי למנוע כל אפשרות שתחזור הביתה. שכנעו אותה להגיש תלונה נוספת נגדנו, הפעם במשטרת ערד (חודשים אחרי שעזבה את הבית!). המטרה היתה שרשויות החוק יקבעו שאנו 'הורים מתעללים' ח"ו, וממילא לא נוכל יותר לתבוע אפוטרופסות על הבת.

במקביל הם פנו לתקשורת המשודרת ופרסמו כתבה שלמה ושקרית להשמיץ אותנו, הכל כדי להשפיע על המשטרה לפתוח את התיק מחדש, אחרי שכבר בדקה וחקרה והבהירה שזו תלונת שווא.

כאן בסייעתא דשמיא, גמולם שב קצת בראשם. המשטרה נקטה יוזמה, נזפה בגב' מנלה על תלונות השווא ועל השקרים האיומים, והזהירה אותה שתחזיר את שיפי שלנו במהרה הביתה. לנו המליצה המשטרה לפנות למחלקת הרווחה בעיריית בית שמש, כדי להוציא לפחות את שיפי שלנו מבית האישה שמרעילה אותה יומם ולילה. עוד המליצו לנו במשטרה לבקש צו עיכוב יציאה מהארץ כלפי בתנו, שכן ישנו סיכוי רב שאם הרשויות יתערבו יותר חזק, מנלה תבריא אותה לחו"ל.

במחלקת הרווחה סייעו לנו מאוד, אבל ההליך המשפטי אורך זמן רב. ראשי המערכת של גור מימנו והגישו תביעות מטופשות וחסרות סיכוי, אשר כולן נדחו על הסף זו אחר זו בכל הערכאות [כולל בג"ץ] - וזאת אך ורק כדי לאפשר להם למנות לבתנו החטופה עו"ד משלהם! שכן כל עו"ד אשר מתמנה על ידי המדינה מבין היטב מהי טובת הבת. אבל אותם בני עוולה פשוט אינם מוכנה לסלק את ידיהם מאותה נפש תמימה שהצליחו לתפוס ברשתם.

כעת אנחנו במאבק משפטי מתיש ומייסר. מול גור הגדולה והחזקה, אבל גם מול שיפי שלנו, שנפשה הורעלה עד כדי כך שהיא לא מוכנה לחזור הביתה. מבחינתה, ההורים שלה כופרים ומשומדים וכו' וכו', רח"ל.

כל זה עם כל האריכות הוא רק על קצה המזלג מהסבל הנורא שעבר ועדיין עובר עלינו. במשך יותר מחצי שנה.

**אני מתחנן מכל מי שביכולתו לעורר את העסקנים ולפעול במצוות פדיון שבויים, כדי להשיב אלינו את ביתנו האהובה.**

בלב שותת דם

משה מנחם יוסקוביץ ומשפחתו, בית שמש